

Διδάσκει το παράδειγμα και όχι τα παχιά λόγια

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

«Να πάρουμε πίσω τις ζωές μας». Μάλιστα. Είναι η μόνιμη επωδός των ανυστάκτων φρουρών της υγείας μας. Το ποικιλώνυμο πολιτικό κυβερνολόι, τι έχασε, εν μέσω πανδημίας και χρησιμοποιεί πρώτο πληθυντικό πρόσωπο στην κοινότοπη φράση;

Μειώθηκε ο μισθός τους ή απαγορεύονται οι μετακινήσεις τους; Τι έχασαν, ξαναρωτώ, που θα το πάρουν πίσω;

Έχασαν οι ελεύθεροι επαγγελματίες, οι απλοί ιδιοκτήτες και εργαζόμενοι σε μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Ζουν με τις ελεημοσύνες του κράτους, μη επιστρεπτέες... κακομοιριές, μοιρασμένες και αυτές με άδικα εν πολλοίς κριτήρια.

Κόποι χρόνων κατεδαφίστηκαν. Αξιοπρέπειες τσαλακώθηκαν. Όνειρα ματαιώθηκαν. Γενοτόπια ερημώθηκαν. Γονείς γέροντες αφέθηκαν σε παγερή μοναξιά και φόβο για τα μελλούμενα, χωρίς την παρουσία των παιδιών τους, που είναι παρηγοριά τους και ελπίδα.

Η κ. Μπακογιάννη μας βεβαιώνει ότι θα πάει στην Κρήτη το Πάσχα, «βρέξει-χιονίσει». Δεν είχαμε καμμία αμφιβολία περί τούτου. Νυχθημερόν παρελαύνουν από τις τηλεοπτικές οθόνες οι κολοκυθολογούντες εν πολλοίς ειδικοί και παραπολιτικοί, με εξασφαλισμένη την άνεση μετακινήσεων, και μας απειλούν για το Πάσχα, αν δεν υπακούσουμε στις οδηγίες τους.

Καλά λέει η παροιμία «να φοβάσαι από καινούργιο άρχοντα και παλιό διακονιάρη». Διάφοροι που το επάγγελμά τους λήγει σε «λόγος», εν μέσω αυτών και αρκετοί μπουρδολόγοι, τιποτολόγοι, αερολόγοι, «πάσχοντες εξ ελαφρότητας και ρεκλαβομανίας», που θα έλεγε και ο Παπαδιαμάντης, «οι καινούργιοι άρχοντες», στήνονται στα κεντρικά δελτία και με ύφος χιλίων πιθήκων, ηδονιζόμενοι μικροχαιρέκακα για την πρόσκαιρη εξουσία του λόγου τους, εξαπολύουν τις ερεβώδεις, ζοφερές προβλέψεις και φοβέρες τους: φρόνιμα, γιατί το Πάσχα θα σας κλειδώσουμε.

Δημήτρης Νατσιός

Να επανέλθω στην προλογική σκέψη. Ο Πλάτων στον Μενέξено γράφει: «Πολιτεία γαρ τροφή των ανθρώπων εστίν, η μεν αγαθών, η δ' εναντία κακών», (238d) δηλαδή, η πολιτεία είναι τροφός και παιδαγωγός των ανθρώπων. Η καλή πολιτεία πλάθει ωραίους, αγαθούς πολίτες, η κακή πολιτεία εκφανλίζει και τους πολίτες.

Ο λαός διδάσκεται με το παράδειγμα και όχι με παχιά λόγια, έτσι φιλοτιμείται και είναι έτοιμος για θυσίες. Αν, αντί για τα 5 ή 6 χιλιάρικά μηνιαίως που λαμβάνουν φανερά οι βουλευτές και λοιποί υψηλόβαθμοι, μειωνόταν στο ένα τρίτο οι αποδοχές τους, στα 2 χιλιάρικά, αυτό δεν θα ήταν ένα υγιές μήνυμα;

Τι απώλειες είχαν εν μέσω καραντίνας; Καμμία. Ίσα ίσα γλίτωσαν τα τραπεζώματα, τις κοπές βασιλόπιτας, τα εορταστικά κεράσματα, τις μετακινήσεις στα εκλογικά τους πομινιοστάσια. Αλλά, κυρίως, θα έδιναν το παράδειγμα: Συμπάσχουμε. Τι έπραττε ο Καποδίστριας;

Ο γιατρός του, βλέποντάς τον τόσο καταβεβλημένο από τους αδιάκοπους μόχθους και αγώνες, του συνέστησε αυστηρά ότι έπρεπε να βελτιώσει την τροφή του. Και ο Καποδίστριας απάντησε: “Ουδέποτε θα επιτρέψω στον εαυτό μου βελτίωση της τροφής, παρά μόνον τότε όταν θα είμαι βέβαιος ότι δεν υπάρχει ούτε ένα Ελληνόπουλο που να πεινά”.

Το Πανελλήνιο και η Γερουσία δύο φορές ψήφισαν τον μισθό που έπρεπε να δίνεται στον Κυβερνήτη. Και τις δύο φορές ο Καποδίστριας αρνήθηκε να δεχθεί μισθό. Να θυμίσω και το βίο και την πολιτεία του Πλαστήρα;

Ο αείμνηστος Ανδρέας Ιωσήφ – πιστός φίλος του – αναφέρει: «Ο στρατηγός είχε απαγορεύσει στους δικούς του να χρησιμοποιούν το όνομα “Πλαστήρας” όπου κι αν πήγαιναν.

Ο αδελφός του ήταν άνεργος. Το εργοστάσιο ζυθοποιίας “ΦΙΞ” ζητούσε οδηγό κι εκείνος έκανε αίτηση. Ο αρμόδιος υπάλληλος τον ρώτησε πώς λέγεται: Κι επειδή αυτός δίσταζε να πει το όνομά του, ενθουσιωμένος την εντολή του στρατηγού, τον ξαναρώτησε και δυο και τρεις φορές, ώσπου αναγκάστηκε να ομολογήσει ότι τον λένε Πλαστήρα.

Παραξενεμένος ο υπεύθυνος ζητάει να μάθει αν συγγενεύει με το στρατηγό και πρωθυπουργό. Μετά από πολύ δισταγμό του αποκαλύπτει ότι είναι αδελφός του. Αφού η αίτηση, ικανοποιήθηκε, παρακάλεσε να μη το μάθει ο αδελφός του.

Ο στρατηγός το έμαθε κι αφού τον κάλεσε αμέσως στο σπίτι του τον επέπληξε και του απαγόρευσε να αναλάβει αυτή την εργασία λέγοντάς του: «Αν έχεις ανάγκη, κάτσε εδώ να μοιραζόμαστε το φαγητό μου». Και δεν πήγε.

Ο Πλαστήρας ήταν άρρωστος -έπασχε από φυματίωση – κι έμενε σ' ένα μικρό σπιτάκι στο Μετς, κοντά στο Παναθηναϊκό Στάδιο. Του πρότειναν να του βάλουν ένα τηλέφωνο δίπλα στο κρεβάτι αλλά αυτός αρνήθηκε λέγοντας: «Μα τι λέτε; Η Ελλάδα πεινάει κι εμένα θα μου βάλετε τηλέφωνο;».

Πολλές φορές με τρόπο έστελνε και αγόραζαν ψωμί, ελιές και λίγη φέτα. Τότε οι γύρω του, του υπενθύμιζαν ότι είχε ανάγκη καλύτερου φαγητού λόγω της αρρώστιας κι εκείνος με απλότητα τους απαντούσε: «Τι κάνω; σκάβω για να καλοτρώγω;...».

Ο Βάσος Τσιμπιδάρος, δημοσιογράφος στην εφημερίδα «Ακρόπολη», περιγράφει το εξής περιστατικό:

Κάποτε, ο στενός του φίλος Γιάννης Μοάτσος, είχε πάρει την πρωτοβουλία να του εξασφαλίσει μόνιμη στέγη, για να μην περιφέρεται εδώ και εκεί σε ενοικιαζόμενα δωμάτια. Πήγε λοιπόν σε μια Τράπεζα και μίλησε με τον διοικητή. «Τι;», απόρησε εκείνος. «Δεν έχει σπίτι ο κύριος πρωθυπουργός Πλαστήρας; Βεβαίως και θα του δώσουμε ό,τι δάνειο θέλει και μάλιστα με τους καλύτερους όρους!».

Ο Μοάτσος έτρεξε περιχαρής στον Πλαστήρα, του το ανήγγειλε και εισέπραξε την αντίδραση: «Άντε ρε Γιάννη, με τι μούτρα ρε θα βγω στο δρόμο, αν μαθευτεί πως εγώ πήρα δάνειο για σπίτι;». Έσκισε το έντυπο στα τέσσερα και το πέταξε.

Ο Δημήτρης Λαμπράκης «δώρισε» κάποια στιγμή στον Πλαστήρα ένα ωραίο χρυσό στυλό κι αφού ο στρατηγός κάλεσε τον φίλο του Ανδρέα του λέει:

– Εγώ δεν βάζω χρυσές υπογραφές. Μου φτάνει το στυλουδάκι μου. Να το στείλεις πίσω.

– Μα θα προσβληθεί.

– Δεν πειράζει. Ας μου κόψει το νερό από το κτήμα. Δεν θέλω δώρα Ανδρέα. Γιατί τα δώρα φέρνουν και αντίδωρα!

Ο στρατηγός Νικόλαος Σαμψών, φίλος του Πλαστήρα, σε επιστολή του περιγράφει, το παρακάτω: 'Όταν πέθανε ο Πλαστήρας, δεν άφησε πίσω του σπίτι, ακίνητα ή καταθέσεις σε τράπεζες.

Η κληρονομιά που άφησε στην ορφανή προσφυγοπούλα ψυχοκόρη του, ήταν 216 δρχ., ένα δεκαδόλαρο και μια λακωνική προφορική διαθήκη: «Όλα για την Ελλάδα!».

(Καμιά 20ριά ορφανά της Μικρασίας τα βοήθησε να ορθοποδήσουν, τα μεγάλωσε και τα προίκισε). 'Όταν πέθανε ο Πλαστήρας στις 26/7/1953 τον έντυσαν το νεκρικό κοστούμι, που το αγόρασε ο φίλος του Διονύσιος Καρρέρ – γιατί ο ίδιος τον μισθό του τον πρόσφερε διακριτικά σε άπορους και ορφανά παιδιά – ο δε γιατρός, που ήταν παρών και υπέγραψε το σχετικό πιστοποιητικό θανάτου, μέτρησε στο ταλαιπωρημένο κορμί του: 27 σπαθιές και 9 σημάδια από βλήματα.

07.04.2021

Πηγή: www.antibaro.gr/

